KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

31. AARG. 15. JULI 1915. Nr. 13.

PROLOG

ved „D. K."s Møde paa Odense Raadhus den 20. Juni 1915.

Skrevet og fremsagt af *Sophie Breum,*

Sophie Breum

Dybt ulige er vi!
En lader modstandsløs sig drive
som Døgnets Træl.
En anden holder tro sit bedre Jeg i Live
og føler dybt taknemlig sig i Gæld
til hver, som hjælper ham at sætte Skel
imellem det, som bygger op, og det, som ned vil rive
hver Aandens Lov om godt og ondt
og sygt og sundt.
Ja, dybt ulige er vi.
Men *lige* maa vi staa ved Thingvalg som for Loven!
Og det er ikke farlig Voven
at give os i Haand det samme Værge,
hvormed hver Mand sin Samfundsplads kan bjerge.

— — —

Kulde staar ud mod os alle
fra Arners slukkede Glød,
Kvinder i Ensomhed kalde
paa ham, som forlængst er død.
Vé os, hvis ej vi kan lytte,
og høre den tavse Sorg,
som voldeligt knuger i Hytte
og voldeligt hersker i Borg.

Men Krig kan føres ej ene
med Brand og Sprængstof og Staal.
Det er kun en anden Scene,
men dog er der Dræben og Baal.
Vé os, hvis ej vi kan lytte
til Klagen fra dem under Aag,
hvis Sjæle er Ondskabens Bytte,
besudlet af Løgnens Snog.

Naar Vaabnene ærefuldt svinges
i Værn for det, som er vort,
købslaaes der ikke og tinges,
vi véd kun: Vor Fjende skal bort!
Vé os, hvis ej vi kan lytte
til Selvhengivelsens Trang,
der aldrig sit Eje vil bytte
for Trudsler og Guldets Klang.

— — —

Men vel os, hvis i vort Hjerte
et Lidskjalf sig rejse kan,
hvorfra vi Glæde og Smerte
kan øjne hos Kvinde og Mand.
Og vel os, hvis vi bevarer
Moderømhedens Magt,
der trodser Angster og Farer
og aldrig viger fra Vagt.

Vel os, hvis vi kan føle,
hvor Danskens Aand har sin Rod,
og vel os, hvis ej vi vil nøle,
hvor Nuet fordrer vort Mod.

Det Mod I kendte, I gamle,
dengang I løfted' af Muld
en Tanke, der kunde os samle
som Hornet af minderigt Guld.

For Kvindens Frihed og Ære
kendtes i Danmarks Old.
Kronen kunde hun bære,
Løfter gav mangefold.

Nu er det let at glædes
ved Hornets gyldne Skrift,
men de maatte haanes og smædes,
som udførte Fundets Bedrift.

— — —

Lad os med Tak da mindes her
dem, som brød Vej, skønt Kvindehjertet blødte,
naar Spot og Uforstand dem mødte
og knuged dem med Grinets onde Vejr.
Vi skimter bag Erindringstaagen
hin stille, fine, tro Mathilde,
der fordred indre Frihed, indre Vaagen,
hvis Kræfter undertiden syntes spildte,